

Crisis Theologica

In Qva Selectiores, Et Acriores hujus, et elapsi sæculi controversiæ,
subsecuturâ in Elencho legendæ discutiuntur

Crisis Theologica - In Qva Selectiores, Et Acriores hujus, et elapsi sæculi
controversiæ, subsecuturâ in Elencho legendæ discutiuntur

Casnedi, Carlo Antonio

Ulyssipone, 1712

Sectio Septima. Alia objectio ex generali activa, & passivâ absolvendi
facultate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84796](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84796)

anullando hunc aut illum contractum, quo annullato, non adest contractus naturalis ad Matrimonij Sacramentum requisitus; & econtra, quo validato, adest. Præterea vix negari potest jurisdictionem absolventi non esse de jure Divino, cum Tridentinum *sess. 23. de Ref. c. 15.* expressè dicat conferri vi Ordinis à Christo Domino. Vid. *disp. 20. n. 227.* ubi dedi regulam discernendi essentialiam. Longè magis reprobata manet eorum responsio, qui difficultate pressi audent dicere jurisdictionem absolventi esse partem essentialiam, aut integram, non verò de essentiali Sacramenti. Illi enim ludunt verbis, dum concedunt esse partem essentialiam, negant verò esse de essentiali; quid enim est pars essentialis, quàm pars essentialis totius? Ergo si jurisdicção est pars essentialis Sacramenti Confessionis, est de essentiali illius. Isti verò aperte dicunt falsum, nam sine jurisdictione nulla est absolutio, ait Tridentinum *sess. 14. c. 7.* ergo nullum est Sacramentum. Accedit quòd Pontifices definiunt nullum esse Sacramentum ejus, qui à non approbato absolvitur, falsum dixissent; ergo supponunt necessariam ad Sacramenti valorem tum jurisdictionem, tum approbationem.

N. 155. Dices: Videtur falsum quòd Ecclesia nil directè possit circa materiam, & formam Sacramentorum: cum ipsi Theologi hoc posse videantur; nam jacens moribundus, satis ut unum tantum mortale exprimat, si cætera nequit, sanus omnia exprimere tenetur: ergo juxta omnes T. T. alia est materia Sacramenti quando quis sanus est, alia quando quis moribundus est. At hæc levia sunt, nam eadem ubique materia, nempe omnia mortalia, quæ quis habet, in suâ conscientia sunt semper; si potest, confitenda, ut rectè P. Bardi pag. 86. n. 39.

S E C T I O VII.

Alia objectio ex generali activâ, & passivâ absolventi facultate.

§. I.

Argumentum.

S U M M A R I U M.

An omnes Papa eadem gaudeant potestate, n. 156.
Urbanus VIII. extendit Cruciatam ad quinquennium, ibid.
An facultas data à Legato à latere intelligenda ad normam Tridentini, & Pontificum? n. 157. 158.

O Bjicies: vel futuri Pontifices eâ amplissimâ facultate gaudent quâ præteriti, vel non? Quòd gaudeant, videtur innegabile, nam ab eodem Christo D. eandem illimitatam omnes in ordine ad regendam Ecclesiam hauriunt facultatem. Quod non gaudeant eadem illimitatâ facultate, indicare videntur Bullæ præteritorum Pontificum *perpetuo*, dicit Clem. X. inter cæteros, *valuisse*, quibus decernitur, & declaratur, quòd non approbatus non possit absolvere; quòd approbatus uno in loco, non possit vel vi privilegiorum, vel vi Cruciatæ absolvere, & absolvi: ergo Pontifices futuri nequebunt alicui dare privilegium, ut à quolibet, sive approbato, sive non approbato, absolvi possit. Rursus non poterunt Cruciatam extendere ad quinquennium, ut præstitit Urbanus VIII. ita ut Regulares absolvi, & absolvere quemlibet possint. Nam ex definitione ejusdem Urban. VIII. Cruciatæ nil potest Regularibus suffragari: & ex definitione Clementis X. confessiones factæ cum Sacerdote non approbato, aut alibi approbato, etiam sub cujuscunque privilegij prætextu sunt nullæ: & ex definitione Innoc. XII. similes confessiones factæ vi Cruciatæ sunt irritæ: ergo sequentes Pontifices eâ amplissimâ facultate non gaudent, quâ antecedentes. Hoc autem durissimum est.

Quòd si dicatur, ut dici debet, quòd omnes eâ amplissimâ gaudeant facultate, sequitur 1. quòd si Papa futurus concederet alicui privilegium ut à quolibet absolvi posset, tales absolutiones essent validæ: si autem forent validæ, eo ipso Clem. X. Urban. VIII. Innoc. XII. & quotquot Papæ absolutiones datas à non approbato, vel ab alibi approbato, vel Regulari sine Superioris consensu, definiere esse nullas, invalidas, & irritas, non esse definitiones infallibiles, quin esse fallibiles.

Confirmari potest: Demus Legatum à latere dare alicui Sacerdoti facultatem activam ut possit quemlibet absolvere, & passivam ut à quolibet absolvi possit. Ecce, vel ea facultas intelligenda est ad normam Tridentini, & Pontificum, ita ut Sacerdos ille, sive secularis, sive Regularis, nullum regularem absolvere possit, nisi sit approbatus ab Ordinario loci, in quo absolvit; & ita ut Sacerdos ille nullum Regularem absolvere possit, nisi habitâ à Prælato Regulari, cui Religiosus ille subijcitur, licentiâ: (idem servatâ proportionem dico de facultate passivâ, ut Sacerdos ille, quicumque sit, à quolibet absolvi possit.) Vel, inquam, ea collata à Legato facultas activa, & passiva intelligenda

genda est ad normam Tridentini, & Decretorum de hac re à Pontificibus emanatorum, attentis eorum limitationibus; vel eadem activa, & passiva facultas absque tali limitatione intelligenda? Si cum limitatione intelligenda; ergo Pontifex non potuit tam amplam dare Legato facultatem, quam antiqui Pontifices dedere. Si sine limitatione intelligenda; ergo quis valide absolvi potest à non approbato; & potest omnem, absque eo quod sit approbatus, valide absolvere: ergo est falsum, eas definitiones esse Pontificias, & confessiones factas cum non approbato esse nullas.

§. II.

Mea Responsio.

SUMMARIUM.

Legatus quid? n. 159.

Representat juris fictione suum Principem delegantem, ibid.

Pro maiestate Principis sui habet locum inter Legatos, nisi aliter statuatur, ibid.

Legati Pontificij dicuntur Nuntij, n. 160.

A solo Papa eliguntur, ibid.

Inter eos alij sunt Nati, alij à latere, alij de latere. Quid, & qui? ibid.

Alij DD. aliter dividunt, n. 161.

Etsi Legatorum Pontificiorum jurisdictio non sit in omnibus equalis; attamen omnes sunt in hoc aequales, quod Papa nulli prorsus eorum conferre possit suam infallibilitatem, n. 162.

Aliqui Legati in fide pravaricati, ibid.

Damnata ab Innoc. XI. Fides stat cum notitia probabili, n. 163.

Res dicta, ut à Deo, ab homine fide dignissimo, credenda fide Divina, ibid.

Decreta Pontificum non confundenda, ibid.

Papa quomodo judicetur à suo Confessore, num. 164.

Nuntius in sua Legatiâ potest ab omni, & omnes absolvere, n. 165.

Potest utramque facultatem activam, & passivam dare cuilibet, ibid.

Archiepiscopus potest per se, & per alios absolvere, dum visitat, subditos suffraganeorum, n. 166.

Pape aequales in omni re, n. 167.

Nuntius dans facultatem Sacerdoti etiam Regulari, ut absolvat, & absolvat omnes in sua Legatiâ, approbat tacite, ibid.

Semper verificatur, quod non nisi approbatus absolvat, & ab approbato absolvat, n. 167. 168.

Alia responsio, n. 169.

Facultas Nuntij est ad normam Tridentini, n. 170.

Confessores Regum, Principum &c. absolvant ubique, etsi non approbati ubique, ex consuetudine, n. 171.

An Episcopi pro libito possint ubique eligere Confessorem? n. 172.

Doctores negant communiter; non ego, ibid.

Ex his nil inde contra sinem Tridentini, n. 173.

An facultas data à Legato, ut quis à quocunque absolvi possit, sit personalis, & extendatur extra Legatiâ, n. 174.

Legati nomen, si nominis etymologia spectetur, ait Neuss. *disp.* 214. ex Hermes in Fasciculo Juris publici *cap.* 29. non Neuss. derivatur à legendo, sed à legando; nec, ut proprie loquendo, convenit, nisi qui à statu publico independente, ad alium publicum independentem mittitur ob publica negotia, ut docent communiter cum Grotio *lib. 2. cap.* 18. omnes Doctores: atque adeo qui ab inferiori dependenti ad Superiorem mittuntur, improprie dicuntur Legati, ut constat ex *Lege finali ff. de Legationibus*. Cum ergo Legati fictione juris representent personam delegantem, consequenter Legato ea sedes, & locus inter alios Legatos, & Principes debetur, quæ deberetur Deleganti, si alij Delegantes adessent; nisi aliter conventum foret. Ita in Imperatoris electione, ait Neuss. *l. c.* cum Grotio *l. c.* §. 4. & Hermes *l. c.* *cap.* 27. n. 18. Legatus hujus aut illius Electoris præcedit quidem alios Legatos, & Principes, non tamen Electores. Hac de Legatis in genere.

Mihi totus sermo est de solis Legatis Pontificijs, qui latinâ voce Nuntij, græcâ *App. 166. crifarij*, ait Neuss. *disp.* 138. n. 12. vocantur, & à solo Summo Pontifice instituuntur & mittuntur, ut vices Papæ gerant in eo Regno, & re, ad quod, & pro quâ mittuntur. Sunt autem in triplici differentiâ, ex eodem Neuss. *d.* 214. n. 3. nempe, Legati Nati, Legati à latere, Legati de latere. Nati, sunt qui ratione Ecclesiæ, cujus sunt Episcopi, ipso jure Legati prærogativâ funguntur; talis est Elector Colonien-sis, Archiepiscopus Pragensis, & Salis-burgensis in Germaniâ, Cantuariensis in Angliâ, Rhemen-sis in Galliâ &c. Legati à latere, hodie non sunt nisi Cardinales, qui quia propinquiore sunt Pontifici lateri, & mittuntur, ideo dicuntur Legati à latere. Legati de latere sunt, qui eâ, quâ Legati à latere, funguntur potestate, attamen Cardinales non sunt. Hæc Neuss. *Neuss. Joan. Aliter aliquo modo procedit alter moder-nus, selectæ, & omnigenæ sacræ eruditionis de Pe-nis Scotista Joan. Antonius de Panormio in eodem* *Sera-*

Scrutinio Doctrinarum, quia *cap. 3. art. 15.* dividit Apostolicæ Sedis Legatos in *Natos*, qui ratione dignitatis ipso jure sunt Legati, ut recensiti Archiepiscopi; in *Missos*, qui à Papâ in aliquam Provinciam, aut Regnum mittuntur; in *Legatos à latere*, quos alij vocant *Legatos à facie*; nempe qui, (servato Leonis Papæ loquendi modo *Epist. 14. ad Faustum*, quod de *Latere* suo miserit qui defensionem veritatis assisteret) nempe qui de Papæ latere mittuntur, hodieque invaluit usus ut sint Cardinales, quia hi præ cæteris Pontificis lateri assunt. Porro Legatorum non est una eademque jurisdictio, ut bene Emmanuel Gonzales in *lib. 1. Decret. cap.*

N. Cum non ignoretis de *Officio Legati n. 6.* est 162. tamen una eademque omnium fors, in hoc, quod Papa nemini omnino, quamcumque ei amplissimam conferat auctoritatem, numquam tamen ulli eorum suam conferre potest infallibilitatem, ut scitè Card. Turrec.

6. Tur. in *Summâ de Ecclesiâ lib. 2. cap. 104. 105.* Infallibilitas enim est soli Papæ à Christo D. concessa, & est incommunicabilis, ut rectè

P. Suar. *lib. 4. de Legib. cap. 6. n. 22.* Mi. Canus *lib. 5. de Locis Theol. cap. 5. P. Valent. disp. 1. qu. 1. pu. 7. §. 45.* Delbene de Locis Theol. *subtit. 258. n. 4.* & alij citati à Joan. Anton. de Panormo *l. c. art. 15. per totum.* Experientia quoque docet, ait ex Delbene de *Offic. S. Inquisit. part. 2. dubit. 195. sect. 18. n. 2.* & Antonius Panormo *n. 4.* quod hæc infallibilitatis prærogativa à nullo Papâ sit alicui Legato à latere, etsi nomine suo assisteret tamquam Consilij Præses, concessa;

etsi enim præviè instructi fuerint de Apostolicæ Sedis sententiâ, se habent tunc Legati illi ut Præcones mentis Pontificiæ, cui soli convenit infallibilitas, ipsdemque Legatis ut Præconibus standum, dummodo ab acceptâ à Papâ instructione non aberrerint. Accedit, plura adduci posse exempla Legatorum Apostolicæ Sedis, ait Panormo *n. 4.* quos tam in Concilijs, quam extra illa prævaricatos novimus in Fidei materiâ; ergo nulli umquam Legato, etsi Apostolicæ mentis conscio, & quacumque maximâ auctoritate donato, convenit infallibilitas; nec ullus, excepto Papâ, eam sibi appropriare potest.

N. Verum quidem est, ut omnes, & nos 163. cum illis in *tract. de Fide* docuimus, quod aliud est mysterium quod proponitur; aliud proponens illud; aliud fides rei dictæ, aut ejus evidentia; aliud fides, aut evidentia dicentis, quæ toto cælo inter se distant. Nam Fide Divinâ tenemur credere mytheria, quoties moraliter certum est proponi ut à Dep

dicta: at ipsi proponenti neutiquam Fide Divinâ credere debemus, sed unicè humano prudenti judicio; ita ut si proponentis auctoritas videatur certa moraliter, ei standum sit; eaque suppositâ, tenemur Fide Divinâ credere rem propositam ut à Papâ definitam; quod si de proponentis auctoritate non adit certitudo moralis, sed pura probabilitas, aut probabilioritas, tunc tali auctoritati stare non tenemur, tantò magis post damnatam ab Innoc. XI. quod *Fides stat*

cum notitia probabiliter revelantis; non ergo stat cum notitia tantum probabiliter proponentis.

Hæc advertere duxi, tum ut firmissima sit semper Papæ infallibilitas, & quidem solius Papæ; tum ut ipsa Decreta Pontificia non legantur perfunctorie, ut læpissimè accidit: nec quæ definita non sunt, habeantur pro definitis; & contra definita pro non definitis: nec quæ solius Papæ sunt, alteri communicentur; aut contra: nec quod ab altero deciditur, habeatur tamquam à Papâ decusum. In his enim omnibus Papæ infallibilitas, pro quâ velut pro aris & focis ab omni Catholico pugnandum, periclitatur.

N. Deum, cum de potestate à Papâ Legato à latere, aut de latere communicatâ, in ordine ad absolvendum loquendum sit, ne quis in hoc erret, putans Papam hanc neutiquam communicare posse, eo modo quo nequit definitivam infallibilitatem, hæc à me præmittenda duxi. Ipse enim Papa dum confitetur, subdit se Confessori, cui contulit jurisdictionem absolvendi: ergo jurisdictio absolvendi est communicabilis à Papâ, non ita jurisdictio definiendi. Qualiter autem Papa, qui est supremus in terris Judex à nemine judicandus, non operetur contra hoc privilegium, dum subdit se Confessori, & Confessoris judicio, acutè hoc à Divo Thom. & D. Bonav. quos sequitur Card. Turrec. in *Summâ de Ecclesiâ lib. 2. cap. 104. & 105.* & Joan. Anton. de Panormo *n. 5.* solvitur; quatenus Papa se habet ut pœnitens, & Confessor se habet tamquam Christus D. cui subdi, non est Papani esse minorem alio homine.

Porro suppono tamquam certum, quod Nuntius, si sit, si non sit Legatus, habeat utramque facultatem, tam activam, quam passivam, nempe ut quemlibet in suâ Nuntiaturâ aut Legatiâ absolvere possit; & ut à quolibet absolvi possit, etsi Regularis sit. Hoc verò non tantum experientia plurimorum Nuntiorum didici, quos intime tractavi, & quorum plerique equè ornavunt Purpuram, ac à Purpurâ ornati fuere, & in omni litteraturæ genere præstantissimi equè ac prudentissimi, à quibus talis facultas Regulari

P. Suar.
M. Can.
P. Val.
Delben.

Jean.
Anton.
de Pa-
normo.

N.
164.

S. Tho.
S. Bonav.
C. Tur.
Joan.
Anton.
de Pa-
normo.

N.
165.

nam facultatem concessit. Concedo minorem, & nego consequentiam, quin ejus suppositum: supponit enim hunc Sacerdotem non esse à Papà aut Nuntio approbatum, cum sit saltem tacite per ipsam facultatem sibi concessam, ut possit absolvi, & absolvi.

N. Ex hac ipsa doctrinà benè perceptà solvitur contra dicta Decreta in damnatarum favorem, aliud argumentum, sumptum ex Archiepiscopis, Cardinalibus, Episcopis, immo ex Regibus, Principibus, ceterisque Magnatibus. His enim liberum est eligere ex consuetudine, & Papæ exemptione pro libito Confessorem, ait Felix tom. 1. n. 3275.

Felix. & quidem ut plurimum eligunt non approbatum saltem in omni Diocesi per quam transeunt, retento eo, quem pro itinere ducunt: ergo Urban. VIII. & Clem. X. Decreta non sunt infallibilia, nam hi absolviuntur validè à non approbato ab Ordinario loci per quem transeunt, aut in quo se detinent. At dico validè absolvi, quin infallibilitas ledatur. Hi enim omnes vel à jure, vel à legitimà consuetudine exempti sunt ab Episcoporum quoad hoc jurisdictione ob privilegium, ut ubique absolvantur: cum ergo Ecclesia certam det absolviendi facultatem ex certà consuetudine, dat quoque approbationem: ergo semper qui absolvit, absolvit approbatus à Diocesano loci, nempe à Papà, qui totius Ecclesiæ Catholice Episcopus est: etsi enim per Diocesana veniat loci Episcopus, attamen loquendo de personis exemptis, dici potest quod veniat Papa, omnium Diocesanorum supremum Caput, & omnium Diocesani supremus Diocesanus. Totus enim Fidelium omnium, & quorumcumque grex est una Papæ Diocesis.

N. Dixi Episcopum posse pro suo libito eligere Confessorem quicumque, à quo absolvi possit: etsi enim sciam quod P. Bardi pag. 233. n. 15. P. Mendo sect. 22. n. 16. P. Nogueira pag. 161. n. 21. qui citat P. Arriagam d. 42. de Pœnit. sect. 3. n. 17. referant responsum unius Cōgregationis, in qua Papa declaravit, quod Episcopus ratione privilegij, de quo agitur in cap. finali de Pœnit. & remiss. non possit eligere in Confessorem, Sacerdotem sibi non subditum, qui à proprio Ordinario non fuerit approbatus; sermo est de Episcopo extra suam Diocesim existente; & negatur quod absolvi in eà possit, nisi ab approbato ab Episcopo loci, in quo ille Episcopus confitetur: etsi, inquam, hæc sciam; attamen hæc duriuscula mihi videntur, & contra Episcopi decorem: etenim si Bulla Clem. X. negans universaliter, quod

quis absolvi possit nisi à Sacerdote approbato à Diocesano, non tollit juxta omnes T. T. quod Episcopus A transiens per Diocesim B, absolvi possit à Confessore sibi subdito approbato ab Episcopo A in suà Diocesi; etsi non ab Episcopo B; cur tollit quod Episcopus absolvi possit in Diocesi B, à non approbato ab Episcopo Diocesis B, sed quasi à se, dum eligit, cum privilegium Episcopi sit personale? Si ergo in favorem Episcopi poenitentis Bulla Clementis stat in primo casu, & in alio.

Addo nec Tridentinum, nec Pontifices illud exponentes vetare, ne quis ex certà consuetudine aut certo privilegio nullatenus derogatis per quæ eximitur ab alijs, absolvatur à non approbato à Diocesano: nec definite omnes confessiones cum non approbato à Diocesano factas, esse nullas, etsi quis certissimo in oppositum privilegio non derogato gauderet. Hoc enim nec Tridentinum vetat, nec Papæ definiunt. Quare teneatur finis à Tridentino preteritus, & à Pontificibus tanto vigore promotus; quo cognito, omnia objecta, & obijcienda evanescunt. Finis est Episcoporum in suos Confessores jurisdictionem intactam servare, (idem dic de Prelatis Regularibus quoad suos) quā servatā, Episcopi suum gregem reformare possunt, quā non servatā, perit omnis Episcoporum sollicitudo. Hoc motivo ductum est Tridentinum, & deinde Pontifices concessa alijs Regularibus privilegia, & consuetudines universales, quatenus eidem fini oppositas derogare; nec non eam arbitriam Cruciatæ interpretationem ei fini oppositam. Quin Pontifices processere ad plurimas opiniones damnandas, & ad definiendum, confessiones illas vi Cruciatæ, aut privilegiorum, aut vetustæ consuetudinis deinceps faciendas, esse & fore invalidas. Cum ergo nec Tridentinum, nec Pontifices derogarent dicto Archiepiscoporum, Regum, &c. quos exemptos voluerunt, privilegio aut consuetudini; præcipue cum tale privilegium sit singulare, & non nisi paucissimorum, atque adeo non oppositum scopo Tridentini; & non nisi aliquem Episcopum, & quidem rarissime respiciat; rursus cum tale privilegium aut consuetudo rati habeatur ab Ecclesia, quæ certam tunc dat illis Confessarijs Regum &c. jurisdictionem, atque adeo eos Confessores per ipsam certam, quam illis dat, jurisdictionem, quodammodo tacite approbet, & rati habeat eorum absolutionem, consequenter nil adest contra Tridentinum, nil contra Pontificias definitiones, quod nullæ sint confessiones à non approbato à Diocesi-

Dioecetano, nam illæ confessiones Regum &c. sunt cum approbato à supremo Ecclesiæ Dioecetano, etsi non cum approbato ab hoc aut illo Dioecetano: quorum approbatio, nisi accedat speciale Papæ privilegium, & ab eo non revocetur, alias ad absolutionis valorem est necessaria. Quomodo nil contra Trident. & Pontifices, quod Regulares, quia exempti, absolvant suos, & absolvantur sine licentia Episcopi, ut etiam faciunt curati.

N. Dubitari hic posset, an privilegium à
174. Legato concessum alicui ut à quolibet absolvi possit, locum habeat etiam extra Legatiam, nam videtur privilegium personale aligatum soli personæ, non loco? Novi virum Hispani typis celebrem, qui hoc mordicus defendebat: at quia dictus Author apud me satis lusus videtur, nullatenus approbo. Patet hoc tum ex ipsorum intentione Legatorum, qui suis facultatibus uti nolunt, ubi Superiores non sunt, ne alijs Episcopis, aut Prelatis Regularibus extra suam Legatiam suis, minimam conquerendi occasionem offerant. Tum quia ille eam facultate gaudens absolveretur à non approbato; nec à Legato, quia absolvens est extra Legatiam; ergo à Legato non censetur approbatus: nec à Dioecetano ut supponitur; ergo ille absolveretur à non approbato. Quare dictum privilegiū est personale, limitatum tamen ad Legatiam, ob rationem, & inconvenientiam adductas; quæ dictus Author non ponderavit.

§. III.

Ex Jubileo universali.

SUMMARIUM.

An Regulares vi Jubilei universalis à reservatis absolvi possint à quolibet, etsi non approbato à suo Prelato, approbato tamen? n. 175.

Maximum Cruciatam inter, & tale Jubileum discrimen, n. 176.

Papa loquuntur aliter de Monialibus, aliter de Regularibus in Jubilei Bulla, n. 177.

Excipiendum, nisi Religio aliter disponat, ibid.

Maior inter Religiosos est confitendi difficultas, eo quia absolvens saepe in Superiorem eligitur, n. 178.

Superioribus valde cavendum, ne Religiosorum confessiones fiant illis intolerabiles, ibid.

Quam arduum Religiosis confitendi præceptum, ibid.

N. 175. Ita arguitur: Si Regulares nequeunt vi Cruciatæ absolvi à quolibet etsi seculari, in eo loco, quo Regularis sua peccata depo-

nit; approbato; neque poterunt à reservatis absolvi vi Jubilei universalis à quolibet etiam in Dioecesi, ubi sua peccata deponit, approbato: eadem enim utroque in casu abundat; quod eluditur Prelatorum Regularium regimen; quod aditus pateat, spe Jubilei, inobservantibus religiosi. Idem, proportionem servatā, dici potest de Sacerdote absolvente, & absoluto vi Jubilei universalis. Si ergo licet Regularibus vi Jubilei universalis sine Superiorum consensu eligere approbatum à Dioecetano Episcopo, à quo absolvatur à centuriis, & catibus reservatis, licet quoque vi Cruciatæ; vel si hoc non licet, nec illud.

Pro responsione sciendum, maximum in N. ter Cruciatæ, & Jubilei universalis Bullam 176. intercedere discrimen; & omitti duobus C. de primis, quæ ex Card. de Lugo d. 20. de Pœnit. a. n. 186. trahit P. Bardi pag. 63. cent. 1. Suar. tom. 4. de Relig. tr. 4. cap. 16. nempe, quod Jubileum semel tantum, & quidem pro paucissimis diebus, eam facultatem confitendi cum quolibet approbato à Dioecetano loci, concedit, quibus diebus elapsis, expirat. At Cruciatæ si concedit, concedit pro semper; atque adeo tollit pro semper jurisdictionem Prelatorum Regularium in sibi subditos Religiosos, quoad confessorij designationem, & approbationem. Cum ergo hoc incongruens non interveniat in Bulla Jubilei, nil mirum, quod hoc concedatur vi Jubilei, (loquor de universali) & negetur vi Cruciatæ fieri posse. Confirmo: quia Jubileum universale gravissimis de causis totius Ecclesiæ dirisimis agitate procellis, & quidem inunctis præcipuis Religionis Catholice virtutibus, pietatis in Deum, charitatis in pauperes, & mortificationis sensibilibus, proponi semper solet. Quid ergo mirum, si Ecclesia Fidelium mater, ut oves maxime aberrantes Deo reconciliat, expandat prodigas clementiæ manus, & misericordiae ubera, concedendo à ferè omnibus, quantumcumque enormibus culpis priuam, & ad manum in quocumque approbato ab Episcopo absolutionem? Si ergo Jubileum universale ex natura sua tam amplum est, cur in Regularibus, quibus illud quoque proponitur, limitandum, cum Regulares sint nobilissima Ecclesiæ portio?

Accedit quoque, quod inductione con-N. fter, à Jubileo limitari expresse, quod si-177. mitandum vult. Legatur Jubileum Anni Sancti sub Innocentio XII. editum die 19. In. Jan. Januarij anno 1700. quod incipit, Pastoralis sollicitudo; ecce loquendo de Monialibus, & sub-

Jubileo illis concessio, sermonem faciens de earum Confessarijs, dicit, quod *debeant à locorum Ordinarijs ad id deputari*; non ergo in earum libertate est illos eligere: nil autem simile Jubileum dicit de Regularibus, sed unice dicitur quod possint sua peccata confiteri approbato ab Ordinario: ergo cum Bulla Jubilei non limitet Regularem ut confiteatur peccata sua alteri Regulari, aut sine sui Prælati Regularis licentia, non est cur nos limitemus. Quin si Cruciatæ & Jubileum conferantur, apparebit ex utraque, quod Regularis non possit vi Cruciatæ absolvi à quolibet approbato loci in quo absolvitur; nam Cruciatæ expresse ait Regulares quoad absolutionem subijci Prælati Regularibus: nil autem tale dicit Jubilei universalis Bulla. Hanc sententiam sustinent citati, quibus addo P. Tamburin. tom. 2. pag. 37. Felicem tom. 1. n. 1443. & alios. Hæc doctrina tenet, nisi certa sit Superiorum voluntas pro hac aut illa Religione in oppositum, quatenus huic privilegio olim renuntiavit, nec tacite consentit.

N. Demum accedit, quod cum nullum inter ardua Regularis disciplinæ præcepta sit adeo contra hominis inclinationem ac confessio; & quidem cum hoc aut illo determinato homine, cui sæpe vel antipathia naturalis, vel concepta ex motivo aliquo aversio resistit. & cum in aliquibus Religionibus, ne quidem pro reservatis absolvendis Confessor aliquis designetur; vel si designatus est, sæpe ignoratur, sed toties quoties Superior vel per se, vel per alium conveniendus: & cum inter ipsos Regulares frequentissimum sit, ut qui modò est Confessarius, sit deinde Superior, atque adeo à timido & verecundo poenitente, instante Dæmonum suggestionem, & propriæ bonæ æstimationis jacturâ, putetur in Superiorem eligendus: & cum hoc distet inter sæculares, & Religiosos, ut ait S. Bernardus, quod Religiosi tardius cadunt, & citius surgunt, atque adeo suis passionibus, & tentationibus obnoxij quoque sint ac sæculares; ob hæc, & alia gravissima motiva à paucis scita, à paucioribus ponderata, convenientissimum fuit, ut Jubileum non excluderet Regulares, sed absolvi à reservatis possent à quolibet eâ in Diocesi, ubi vivit, approbato, ut tandem miscellus ille Religiosus, verecundiæ culpabili ductus virus suum deponere posset, absque eo timore, quem diffidentia augeat; ideo P. Suar. tom. 4. in 3. p. d. 29. sect. 1. ponderat, quod quamvis Prælati possint alios casus reservare præter undecim, qui pro more reservantur; habent enim jurisdictionem ordinariam in suos sub-

Tom. III.

ditos, non tamen possunt pro libito, quos voluerint, reservare: & P. Moya tom. 1. in 3. d. 8. qu. 11. n. 17. 18. 19. scitè monet, quod Superiores faciles sint in concedendâ facultate pro reservatis. De reliquo (addo ego) periculum erit, ne novas laxas interpretationes introducant, ut accedit in Cruciatæ interpretatione. Vid. P. Mendo, P. Nogueira d. 20. P. Palao, & alios passim. P. Med.

S E C T I O VIII.

Regula, & Illationes.

§. I.

Quæstio Lectoris. Responsio Authoris.

S U M M A R I U M.

Cur tam dilatata materiam limitarim? n. 180.

Minus scitur, si principia ignorantur, ibid.

Quid præstiterim? n. 181.

Abs dubio, mi Benevole Lector, si ex numero eorum es, quorum brevis summa totus Theologicæ sapientiæ thesaurus, indignaberis, quod cum in more positum sit in tam dilatata, & spinosa Confessionis materia, dissectas in dubia, & responsiones proponere quæstiones; nunc agendo de Confessarijs, eorumque approbatione, nunc de Regularibus, eorumque privilegijs; modò de Cruciatâ, modò de reservatis, atque in alias, & alias subdividere: ego neglectis hic divisionibus, & subdivisionibus, ad hoc unum me limitarim, nempe quæ approbatio sit necessaria in absolvente sæculares, quæ in absolvente Regulares. Fateor ita esse, me rem paucis conclusisse: & quod summè mihi arduum fuit, materiam adeo dilatata ad sua principia scholastico more reduxisse: quibus cognitis, facillimæ sunt illationes, & pauca dubia trita Parcemia est, si charta cadit, tota scientia vadit. Quid prodest mentem dubiolis, & responsionculis torquere? Quid de papyro in chartam, & de chartâ in papyrum, ait aliud adagium, ut familiare est vulgari idiomate Summulis, Typographos fatigare, nisi hæc ad sua principia, unde emanant, reducantur? Scietur hoc aut illud, at non scientur alia; immò nec scietur hoc vel illud, si ejus principium ignoretur. Qui ergo scire cupit, fontem petat, ubi aqua purior; non rivulos.

Ego post transcriptas Urbani VIII. Clem. N. X. Innocentij XII. Bullas, nec non Tridentini, & Cruciatæ textum, solâ duplici conclusionem totam hanc de absolutionis activæ, & pas-